

‘Doe vooral niet wat ik zeg!’

Maria Speth is het brein achter *Dansspetters*, de serie boeken en cd’s die massaal wordt gebruikt bij het lesgeven aan kinderen. ‘Betrokkenheid en nieuwsgierigheid, dat is wat ik wil stimuleren, niet de perfectie.

Wie was Maria als 10-jarig meisje?

Ik was een liedjeskind denk ik, altijd vol met liedjes en verhaaltjes. En met bewegingen, ideeën, ja dat was ik wel.

Zat je op ballet?

Ja, ’t was een beetje het klassieke verhaal, met les op een amateurschool. Later de dans-academie in Tilburg. Ik herinner me heel helder dat we het Zwanenmeer dansten en dat ik me ernstig afvroeg waarom we allemaal dezelfde kant op moesten kijken. Natuurlijk wist ik wel dat dat zo hoorde, maar toch vond ik het jammer.

Je wilde letterlijk en figuurlijk de andere kant op kijken?

Ja eigenlijk wel, dat is een mooie metafoor!

Had je als kind al moeite om binnen een systeem te dansen?

Nee, helemaal niet zelfs! Ik vond die balletlessen prachtig allemaal! Daar heb ik later wel vaak aan teruggedacht, omdat ik het nu zo anders zie, ik ga anders met kinderen om. Het punt is namelijk dat wij volwassenen de neiging hebben om te bepalen wat goed is voor kinderen. Nu neig ik eerder te denken dat ’t er wel uitkomt als je een kind de ruimte geeft.

Wat bedoel je met ‘een kind de ruimte geven’ en ‘het komt er wel uit’? Sommige dingen moet je toch eerst aangeleerd krijgen voordat je het kunt? Neem nou bijvoorbeeld het leren lezen. Als je het kind niet eerst de letters en woorden leert, kan het nooit lezen.

Met *ruimte geven* bedoel ik: een kader aanreiken, de betekenis van de letters en woorden uitleggen maar het kind daarnaast zijn eigen woorden laten maken.

In jouw benadering van dans met kinderen gaat het niet om de dans*techniek*, terwijl een kind dat verder wil met dansen dat wel nodig heeft.

Voor zo’n kind zijn wilskracht, discipline en structuur heel waardevol vind ik, meer nog dan het streven naar perfectie van de techniek. Betrokkenheid en nieuwsgierigheid, dat is wat ik wil stimuleren, niet de perfectie. Als er honger is om te dansen, dan gaat dat kind vanzelf zoeken naar plekken waar ’t meer technische scholing krijgt. Als ik lesgeef dan is mijn insteek altijd om de creativiteit in kinderen naar boven te krijgen. De vaardigheid om dans te vertalen, te exploreren. Dus wat ik talentvolle kinderen zou willen meegeven is het groeiproces om je eigen expressiviteit, je beweegreden te ontwikkelen. En misschien kun je op die manier wel beter het talent van een kind ontdekken.

Wat me opvalt aan *Dansspetters I en II*, is dat je een appèl doet op het associatieve vermogen en de creativiteit van docenten. Daarmee zijn de boeken eigenlijk een paradox, want als het gaat over creativiteit moet je niet alle dansen gaan voorkauwen.

Precies, je slaat de spijker op z’n kop! In het boek zeg ik daarom ook ‘Als je echt wil luisteren naar wat ik te zeggen heb, doe dan vooral *niet* wat ik zeg!’ Het is bedoeld ter inspiratie en om er je eigen dingen mee te doen, niet om het klakkeloos over te nemen. Het gaat erom dat de docent een kader aanreikt waarin *het kind* zijn creativiteit kan ontwikkelen. De creativiteit van de leerkracht is niet zozeer mijn focus, maar vooral wat hij kan doen om de creativiteit van het kind op gang te brengen.

Heb je een idee waarom je zo populair bent?

Uh...jee dat weet ik niet. Misschien komt het doordat dit materiaal kinderen over de streep trekt om een eigen vorm aan dans te geven, binnen een aangegeven kader. Duiken in je eigen fantasie zonder grenzen, met de sky als limit. Maar eerlijk gezegd? Ik weet niet waarom ’t zo’n succes is, dat kun je beter aan anderen vragen.

Ga ik doen.

Annemieke Wauters is docent kinderdans in Den Haag.

Wat vind jij zo bijzonder aan dansspettters?

Nou, er is gewoon niet zoveel materiaal op dat gebied. Het is fijn dat iemand de moeite heeft genomen om bijvoorbeeld muziek te maken voor kinderlessen. Er is haast geen muziek te vinden met refreinen en coupletten. En zulke muziek is juist ontzettend fijn in de les. Je hoeft als docent die wisselingen niet aan te geven, want de kinderen kunnen het makkelijk horen. Als docent heb ik een achtergrond in danstherapie, daarna ben ik me pas gaan nascholen als dansdocent. Dus observeren in een les en daarop reageren is niet nieuw voor me, dat is mijn uitgangspunt überhaupt.

Wat ik ook ontzettend goed vind, zijn de vondsten die ze doet om je danspatronen te doorbreken.

Noem eens een voorbeeld?

In een workshop liet ze ons door de ruimte bewegen en als je iemand tegenkwam mocht je die een hand geven. Onbewust geef je alleen de personen een hand die je kent of aardig vindt. Maar Maria had een truck bedacht. Je moest om en om met je rechter- en linkerhand een hand geven. En dan is de reden om te bewegen ineens heel anders geworden!

- *Zie ook www.dansspettters.nl*

Cathelijne Esser / Dans nr 3, 2006
www.cathelijne.com